

wholeheartedly. That repentance is [also] effective, though it does not reach the level of repentance performed when a person is still in the midst of his life and has his strength.

והוא מתודה בעת ההיא ושב אל ה' בלב שלם וגם התשובה ההיא מועילה אף על פי שאינה משגת לתשובת השב הן בעודגו חי והוא בכחו:

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 8

(1) Only one who is the greatest of the congregation in wisdom and deeds should be appointed as the prayer leader. If he is old, this is most praiseworthy. And we make an effort to have someone with a pleasant voice who reads fluently act as prayer leader. Someone whose beard is not fully grown, even though he is a great sage, should not be a prayer leader, out of respect for the congregation. But one may lead the communal recitation of the Shema from the time that he reaches puberty after he has become thirteen years old. (2) So, too, someone whose speech is unclear — for example, someone who pronounces the letter *alef* like *ayin* and *ayin* like *alef* — and anyone who cannot pronounce the letters properly should not be designated as prayer leader. A teacher may designate one of his students to act as prayer leader of the congregation in his presence. A blind man may lead the communal recitation of the Shema and act as prayer leader. But someone whose shoulders are uncovered even though he may lead the recitation of the Shema, may not act as the leader for the prayers unless he wraps himself with a *talit*.

הלכה
הרמב"ם הלכות תפלה פרק ח

א אין ממנין שליח צבור אלא גדול שבצבור בחכמתו ובמעשיו ואם היה זקן הרי זה משבח ביותר. ומשתדלין להיות שליח צבור אדם שקולו ערב ורגיל לקרות. ומי שלא נתמלא זקנו אף על פי שהוא חכם גדול לא יהא שליח צבור מפני כבוד צבור אבל פורס הוא על שמע משיביא שתי שערות אחר שלש עשרה שנים: ב וכן העלג בגון מי שקורא לאלפין עיינין או לעיינין אלפין וכל מי שאינו יכול להוציא את האותיות בתקונן אין ממנין אותו שליח צבור. והרב ממנה אחד מתלמידיו להתפלל לפניו בצבור. הסומא פורס על שמע ונעשה שליח צבור. אבל מי שכתפיו מגולות אף על פי שהוא פורס על שמע אינו נעשה שליח צבור לתפלה עד שיהיה מעוטף:

SHELACH FOR MONDAY

שלח ליום שני

TORAH

תורה

יכון בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד דמילוי יוד דשם ב"ן להשאר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

ז לְמִטָּה יִשְׁשָׁכֶר יִגְאֵל בֶּן־יוֹסֵף: ח לְמִטָּה
אֶפְרַיִם הוֹשֵׁעַ בֶּן־נֹון: ט לְמִטָּה בְּנִימִן
פְּלִטִי בֶן־רַפּוּא: י לְמִטָּה זְבוּלֹן גְּדִיאֵל בֶּן־
סוּדִי:

(7) For the tribe of Yissakhar, Yigal the son of Yosef. (8) For the tribe of Ephraim, Hoshea, the son of Nun. (9) For the tribe of Binyamin, Palti, the son of Rafu. (10) For the tribe of Zevulun, Gaddieil, the son of Sodi.

PROPHETS Joshua 2

נביאים יהושע פרק ב

וְהָאֲנָשִׁים רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם דְּרֹךְ הַיַּרְדֵּן עַל הַמַּעְבְּרוֹת
 וְהַשַּׁעַר סָגְרוּ אַחֲרָיו כַּאֲשֶׁר יֵצְאוּ הַרְדָּפִים אַחֲרֵיהֶם:
 וְהִמָּה טָרַם יִשְׁכַּבּוּן וְהִיא עֲלֵתָה עֲלֵיהֶם עַל־הַגֹּג:
 וְתֹאמַר אֶל־הָאֲנָשִׁים יִדְעֵתִי כִּי־נָתַן יְדוּה לָכֶם
 אֶת־הָאָרֶץ וְכִי־נִפְלָה אִימַתְכֶם עָלֵינוּ וְכִי נִמְגּוּ
 כָּל־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם: י כִּי שָׁמַעְנוּ אֶת אֲשֶׁר־
 הוֹבִישׁ יְדוּה אֶת־מִי יַם־סוּף מִפְּנֵיכֶם בְּצִאתְכֶם
 מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם לְשָׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר
 בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן לְסִיחֹן וְלֹעֹג אֲשֶׁר הִחְרַמְתֶּם אוֹתָם:
 בַּמִּפְקָדוֹן מִמִּצְרַיִם וְדִי עֲבַדְתֶּן לְתָרִין מַלְכֵי אֱמֹרָאָה דִּי בְּעֵבְרָא דִּירְדְנָא לְסִיחֹן וְלֹעֹג דִּי גְמַרְתֶּן
 תְּהוֹן:

וְהָאֲנָשִׁים רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם דְּרֹךְ הַיַּרְדֵּן עַל הַמַּעְבְּרוֹת
 וְהַשַּׁעַר סָגְרוּ אַחֲרָיו כַּאֲשֶׁר יֵצְאוּ הַרְדָּפִים אַחֲרֵיהֶם:
 וְהִמָּה טָרַם יִשְׁכַּבּוּן וְהִיא עֲלֵתָה עֲלֵיהֶם עַל־הַגֹּג:
 וְתֹאמַר אֶל־הָאֲנָשִׁים יִדְעֵתִי כִּי־נָתַן יְדוּה לָכֶם
 אֶת־הָאָרֶץ וְכִי־נִפְלָה אִימַתְכֶם עָלֵינוּ וְכִי נִמְגּוּ
 כָּל־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם: י כִּי שָׁמַעְנוּ אֶת אֲשֶׁר־
 הוֹבִישׁ יְדוּה אֶת־מִי יַם־סוּף מִפְּנֵיכֶם בְּצִאתְכֶם
 מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם לְשָׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר
 בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן לְסִיחֹן וְלֹעֹג אֲשֶׁר הִחְרַמְתֶּם אוֹתָם:
 בַּמִּפְקָדוֹן מִמִּצְרַיִם וְדִי עֲבַדְתֶּן לְתָרִין מַלְכֵי אֱמֹרָאָה דִּי בְּעֵבְרָא דִּירְדְנָא לְסִיחֹן וְלֹעֹג דִּי גְמַרְתֶּן
 תְּהוֹן:

(7) So the men chased after them by way of the Jordan to the crossings, and the gate was closed after the pursuers went chasing after them. (8) And before they went to sleep she came up to them on the roof. (9) And she said to the men; I know that the Lord has given you the Land and that your dread has fallen upon us and all the inhabitants of the Land have melted before of you. (10) For we have heard how the Lord dried up the waters of the Sea of Reeds for you when you came out of Egypt and that which you have done to the two Emorite kings that were across the Jordan, to Sichon and Og, whom you utterly destroyed.

RASHI

רש"י

(7) **The crossings** — *the place where the water passes. And the gate was closed* — *by the gatekeepers.* (ז) הַמַּעְבְּרוֹת. מְקוֹם מַעְבַר מֵיָם: וְהַשַּׁעַר סָגְרוּ. הַשּׁוֹעֲרִים:

WRITINGS Psalms 42

כתובים תהלים פרק מב

וְאֵלֶּה אֶזְכְּרָה | וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי | נַפְשִׁי כִּי אֶעְבֵּר |
 וְאֲשׁוּד עַל רַעֲיוֹנַי נַפְשִׁי כַּד

וְאֵלֶּה אֶזְכְּרָה | וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי | נַפְשִׁי כִּי אֶעְבֵּר |
 וְאֲשׁוּד עַל רַעֲיוֹנַי נַפְשִׁי כַּד

(5) These I remember and pour out my soul within me, how I passed with the

RASHI

רש"י

(5) **כי אעבר בסך** — *when I used to pass* (ה) כִּי אֶעְבֵּר בַּסֶּךְ. שְׁהִייתִי עוֹבֶרֶת בַּגְּדוּדֵי בְּנֵי אָדָם

אֶעֱבֹר טֹלְאָא בְּלַחוּדֵי אֶתְחִיל
בְּמִשְׁרֵינִי דְּצִדִּיקֵי עַד בֵּית
מוֹקֵדְשָׁא דִּי בְּקַל בְּעוֹתָא
וְתוֹשִׁבְתָּא אֲתַרְגּוּשֵׁת עֲמִמִּין
דְּאֲתִין לְמַחַג לִירוּשָׁלַם: וְ מֵה
תַּתְּמַכְכִּין נַפְשִׁי וְתַרְגְּשִׁי עָלַי
אוֹרִיכֵי לְאַלְהָא אַרוּם תּוּב
אֲשַׁבְחַנְיָה בְּפוֹרְקָנָא דְּמִן
קַדְמוּי: וְ אֱלֹהֵי עָלַי נַפְשִׁי

בַּסֶּף אֲדִידִם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה
הַמּוֹן חוֹגֵג: וְ מֵה־תִּשְׁתַּחֲוִי נַפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלַי
הוֹחֲלִי לְאַלְהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעוֹת פָּנָיו:
וְ אֱלֹהֵי עָלַי נַפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל־כֵּן אֶזְכְּרֶךָ מֵאֲרִץ
יַרְדֵּן וְחַרְמוֹנִים מֵהַר מִצְעַר: ה תְּהוֹם־אֶל־תְּהוֹם
קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךָ כָּל־מִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי עֲבְרוּ:

תתמכך בגין פן ידכונך יתבי להלאה בארע ירדנא ויתבי טורי חרמוני ועמא דקבילי אורייתא
בטורא דסיני דמכיד וזעיר: ה תהומא עלאה לתהומא ארעאה קרי לקל ולחי מרוביך היכנא כולהון
מתבריך וגלליך עלי עברו:

throng and stepped with them to the House of the Lord, with a voice of joy and thanks, a festive crowd. (6) Why are you cast down, my soul and yearning for me. Hope to God for I shall yet thank Him for the salvation of His Countenance. (7) My God, my soul is cast down within me, because I remember you from the land of Jordan and the [mountains of the] Chermon and Mount Mitzar. (8) Depth to depth calls out to the roar of Your channel, all Your breakers and Your waves have swept over me.

RASHI

רש"י

throngs of people and I would step with them until [we reached] the House of God. המון חוגג — those going to celebrate. (6) Why are you cast down my soul — my soul is cast down in exile. (7) From the land of Jordan — [I remember] that which You did for us in Jordan and the mountains of Chermon. Mount Mitzar — i.e., Mount Sinai. (8) Depth to depth — [meaning] trouble to trouble. כל משבריך וגליך — expressions of ocean waves. Roar of Your channel — which showers punishment upon me.

ומדרה עמהם עד בית אלהים: המון חוגג. להולכים לחוג: (ו) מה תשתחווי נפשי. שחה נפשי בגלות: (ז) מארץ ירדן. מה שעשית לנו בירדן והרי חרמוני: מהר מצער. מהר סיני: (ח) תהום אל תהום. צרה אל צרה: כל משבריך וגליך. לשון גלי הים: לקול צנוריה: המקלחים עלי פורעניות:

Mishnah Pesachim, chapter 3

משנה פסחים פרק ג

(1) The following [things even though one who keeps them does not transgress בל יראה — “Nor may any leavening be seen in your possession.”] must be removed [i.e. destroyed] on Pesach [by Rabbinic decree as a precaution lest one come to eat them]: Babylonian *kutach* [a

רבנו עובדיה מברטנורא

אלו עוברין. אלו מתבערים מן העולם. דאף על גב דאין עוברים עליהם על בל יראה מדרבנן מיהא צריכי ביעור

dip made from sour milk, stale bread crumbs, and salt] Median beer [made from brewing barley], Idumean vinegar [which was made with wine mixed together with water fermented with barley], Egyptian *zitom* [made up of, one third barley, one third saffron

and one third salt, used for medicinal purposes. The aforementioned four items, although containing absolute *chametz*, nevertheless, one who consumes them is not punished by *karet*. Since the *chametz* is mixed with other ingredients, he consumes less *chametz* than the volume of an olive, **בכדי אכילת פרס** — during the period of time it takes to eat an average meal (one half loaf which is the size of three eggs).] And dyer's broth [water in which bran was soaked used for dyeing purposes], cook's dough [dough made from grain which was milled when one third ripe; this was used to cover pots and absorb froth], and scribe's paste [used to bind papers and made from the residue of flour on the millstones; these items although they are undiluted *chametz*, since they are **המץ נוקשה** — not fit for food, one who consumes them is not punished with *karet*]. Rabbi Eliezer says: Women's cosmetics [containing a mixture of **המץ נוקשה** combined with other ingredients] too [i.e., diluted, unfit *chametz* is also forbidden]. This [continues Rabbi Eliezer] is the general rule: Anything which is of the [five] species of grain [when mixed with water] must be removed on Pesach. They are subject to a prohibition [which carries a penalty of lashes], but they do not involve *karet* [only undiluted *chametz* which is fit to eat involves *karet*]. (2) Dough which is in the cracks of a kneading trough [and thus strengthen the trough]. If there is as much as an olive in one place, it must be removed [and destroyed]; but if not [if there is less than the bulk of an olive], it is nullified because it is

רבנו עובדיה מברטנורא

דהכי תנן לקמן שיאור ישרף ואף על גב דהאוכלו פטור: **כותח הבבלי**. עשוי מפת מעופש וחלב. ורגילים לטבל בו את המאכל: **שכר המדי**. שכר שהיו עושין במדי מחטים או שעורים שרויים במים: **וחומץ האדומי**. חומץ שעשוי בארץ אדום שנותנים שעורים [ביין] ומשהין אותם שם כדי שיחמיצו: **וזיתום המצרי**. תלתא שערי ותלתא קורטמי הוא כרכוס מדברי ונקרא בערבי קרטום ותלתא מלחא ועושין אותו לרפואה. עד כאן חמץ הראוי לאכילה על ידי תערובת. מכאן ואילך חמץ נוקשה בעיניה: **וזומן של צבעים**. מים שנותנין בהם טובים ומשתמשים בהם הצבעים למלאכתן: **ועמילן של טבחים**. [פת] שעושין מקמח תבואה שלא הביאה שליש בישולה, ומכסים בה את הקדרה לשאוב את הזוהמא: **וקולן של סופרים**. עפר הרחיים מגבליהם אותו וסופרים מדבקים בו ניירותיהם: **רבי אליעזר**. מוסיף, דאילו תנא קמא לית ליה אלא חמץ דגן גמור על ידי תערובת או חמץ נוקשה בעיניה, ור' אליעזר מוסיף אף תבשיטי נשים שהן חמץ נוקשה על ידי תערובת סממנים אחרים. ובגמרא פריך, תבשיטי נשים סלקא דעתך, אלא עאימא אף טפולי נשים, סולת שנשים טופלות ומחברות על בשרן עם סממנין אחרים להשיר את השיער או להלבין ולעדן את בשר. ואין הלכה כר' אליעזר: **כל שהוא מין דגן**. מחמשת המינין, ומעורבין בהם מים, דאי אין בהם מים אלא מי פירות, קיימא לן דמי פירות אין מחמיצין: **הרי אלו באזהרה**. אם אכלן עובר בלאו: **ואין בהם כרת**. דעל חמץ גמור ענוש כרת, ואינו ענוש כרת על התערובת, אבל לוקה על אכילתו ואם אכל כזית חמץ בתוך התערובת בכדי אכילת פרס. אבל אם לא אכל כזית חמץ בתוך התערובת בכדי אכילת פרס אינו לוקה מן התורה, מיהו איסורא מיהא איכא, דחמץ דפטח אוטר בתערובתו בכל שהוא: **ב בצק שבסדקי עריבה**. ועשוי לחזק שבריה וסדקיה. אם יש כזית במקום

האדומי, וזיתום המצרי, וזומן של צבעים, ועמילן של טבחים, וקולן של סופרים. רבי אליעזר אומר, אף תבשיטי נשים. זה הקלל, כל שהוא ממין דגן, הרי זה עובר בפסח. הרי אלו באזהרה, ואין בהן משום כרת: **ב בצק שבסדקי עריבה, אם יש כזית במקום אחד, חיב**

insignificant [however, where it is less than the bulk of an olive and doesn't serve to strengthen the trough, thus there is nothing preventing the owner from detaching it, and so in this case, it must also be removed]. And it is, likewise, in the matter of impurity: If [a defiling entity came into contact with the dough that was on a trough: If this happened on Pesach and the dough was the size of an olive (regardless of whether or not he objects to it being there), or even if less than the size of an olive but] he objects to it [being there], it [the now defiled dough is considered an entity of its own and thus] interposes [between the defiling entity and the trough]; but if he desires that it remain there [i.e., that the dough remain on the trough then], it is considered as the trough itself [and thus the trough becomes defiled since there is nothing separating the trough from the defiling entity]. [Regarding] “deaf” dough [i.e., dough which has no telltale signs that it leavened]: If there is [a dough] similar to it [in that the kneading of both stopped at the same time] which has become *chametz*, it [too] is forbidden. (3) How do we separate *challah* [the portion of dough given to the priest] on the Festival [of Pesach from dough which is] in [a state of] impurity? [In usual circumstances, one would bake the *challah* into matzah and give it to the priest to eat; here, however, since the dough is defiled, it may not be eaten and thus, may not be baked on the Festival. It may not be kept as dough until the evening since it would become *chametz*, destroying it by burning or giving it to a dog, is not permissible on a Festival.] Rabbi Eliezer says: She must not designate it with the name [of *challah*] until it is baked [into matzah; afterwards, she takes a piece of matzah and designates it as *challah* and burns it after the Festival]. Rabbi Yehudah, the son of Beteira says: Let it [the dough] be cast into cold water [arresting the leavening process and then she gives it to the priest after the Festival. He then

לְבַעַר. וְאִם לֹא, בָטֵל בְּמַעוֹטוֹ. וְכֵן לְעֵנִין הַטְּמֵאָה, אִם מִקְפִיד עָלָיו, חוֹצֵץ. וְאִם רוֹצֵה בְקִיּוּמוֹ, הֲרִי הוּא כְעֵרְבָה. בְּצַק הַחֲרָשׁ, אִם יֵשׁ כִּיּוּצָא בּוֹ שֶׁהַחֲמִיץ, הֲרִי זֶה אָסוּר: גַּ כִּיצַד מִפְּרִישֵׁין חֲלָה בְטְמֵאָה בְיוֹם טוֹב, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לֹא תִקְרָא לָהּ שֵׁם, עַד שֶׁתֵּאָפֶה. רַבִּי יְהוּדָה בֵּן בֶּתֵירָא אוֹמֵר, תִּטִּיל בְּצוּגָן. אָמַר רַבִּי

רבנו עובדיה מברטנורא

אחד חייב לבער. פחות מכאן בטל במיעוטו. ואם אינו עשוי לחזק, אפילו פחות מכזית חייב לבער, לפי שאינו מבטלו שם ואפשר שימלך ויטלנו משם: **וכן לענין הטומאה.** אם נגע שרץ בהאי בצק בפסח שאיסורו חושבו, אם יש בו כזית חוצץ בפני הטומאה ולא הוא בעריבה ולא נחתא לה טומאה לעריבה. ובפחות מכזית, אם אינו מקפיד עליו בטל לגבי עריבה והוי כאילו נגע השרץ בעריבה עצמה והיא טמאה: **אם מקפיד עליו חוצץ.** הכי קאמר, ובשאר ימות השנה שאין איסורו חושבו, אין הדבר תלוי בשיעור אם יש בו כזית אם לאו, אלא בקפידא תליא מילתא, אם הקפיד עליו ועתיד ליטלו משם, חוצץ בפני הטומאה בין יש בו כזית בין אין בו כזית ולא נחתא טומאה לעריבה. ואם לא הקפיד עליו ורוצה בקיומו אפילו יש בו כמה זיתים הרי הוא כעריבה, וכשנוגע השרץ בבצק הוא כאילו נגע בעריבה ממש: **בצק החרש.** שמכין עליו ביד ואינו משמיע קול ודומה לחרש שקורין לו ואינו משיב. פירוש אחר, בצק החרש, שהוא קשה כחרס ואינו ניכר אם החמיץ: **אם יש כיוצא בו שהחמיץ.** אם יש עיסה אחרת שנילושה בשעה שזו גילושה וכבר החמיצה, אסור. ואם אין שם כיוצא בו, הוי שיעורה כדי שיהלך אדם מיל בהליכה בינונית, ושיעור זה כזמן שני חומשי שעה: **ג חלה בטומאה.** שנטמאת העיסה ושוב אין החלה הניטלת ממנה ראויה לאכילת כהן, כיצד מפרישין אותה **ביום טוב** של פסח, הרי אין יכול לאפותה בפסח מאחר שאינה ראויה לאכילה ולשהותה ולשורפה בערב אי אפשר שמא תחמיץ, ולהאכילה לכלבים אי אפשר שאין מבערין קדשים ביום טוב: **ר' אליעזר אומר לא יקרא לה שם חלה עד שתאפה.** דאכתבי כל חדא וחדא חזיא ליה, דמכל חדא וחדא מפריש פורתא, ולאחר אפייתה אם רצה

removes it from the water burning it immediately thus benefitting from the heat of the fire before it leavens]. Said Rabbi Yehoshua: This is not the *chametz* regarding which we are warned, “It [leavened food] shall not be seen” (Exodus 13:7) and “It shall not be found” (Exodus 12:19) [since the verse states “לך — in **your** possession,” this excludes our case since *challah*, before actually being given to the priest, does not belong to any one individual; rather it belongs

collectively to all the priests], rather she separates it, leaving it until the evening, and if it leavens, it leavens [and she does not transgress any prohibition]. (4) Rabban Gamliel says: Three women may knead at the same time and bake in one oven [even though the oven has the capacity for only one dough at a time; since the waiting time is not significant, they may bake], one after the other. But the Sages say: Three women may [not begin kneading at the same time, since this would necessitate one waiting for the other to finish baking, during which time the dough can become *chametz*, but they may] be engaged with dough at the same time, one kneading, another shaping and a third, baking [since they are constantly active with the dough, it will not become *chametz*]. Rabbi Akiva [also argues on Rabban Gamliel and] says: Not all women and not all kinds of wood and not all ovens are alike [thus one cannot make a blanket statement that three women may knead at the same time and bake in one oven, since it would depend if one of the women would bake slower than the other or the one oven heats up faster, etc.]. This is the general principle: If it [the dough] rises, let her wet it with cold water. (5) *Sai'ur* [dough which started the leavening process, but was not yet completely *chametz*] must be burnt, but [since it is not fully *chametz*] he who eats it is exempt [from lashes and *karet*]. If the dough was cracking [*sidduk*], it must be burnt, and he who eats it is liable to *karet*. What is *sai'ur*? [when the cracks on the surface are] like locusts horns [i.e., the cracks have not interconnected with each other]. *Sidduk* is when the cracks have intermingled with each

רבנו עובדיה מברטנורא

יפריש חלה שלימה על הכל, דקסבר ר' אליעזר הרודה מן התנור ונותן לסל, הסל מצרפן לחלה: לא זהו חמץ שמוזהרים עליו. דלאו דיליה הוא לאחר שקרא עליה שם, וקרא כתיב (שמות יג) לא יראה לך, שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה, וזה אינו שלך ולא של חברך דאכתי לא מטא ליד כהן. ור' אליעזר סבר הואיל אי בעי מתשיל עלה היא הקדש בטעות ואינו הקדש וחזיא ליה לאכילה, נמצא דשלו הוא וחמץ של ישראל הוא. ור' יהושע סבר לא אמרינן הואיל והלכה כר' אליעזר: ד שלש נשים לשות כאחת. כל אחת תנור מלא, ואין באן חימוץ, אע"פ (שהאחת) ממתנת עד שיאפו השתים: וחכמים אומרים. אין להקל כל כך שיהו לשות כאחת, אלא שלש נשים עוסקות כל אחת בבצק שלה: אחת לשה. האחרונה לשה כשחברתה האמצעית מקטפת.) והשלישית שלשה תחילה אופה שלה: לא כל הנשים. ר' עקיבא אמילתיה דרבן גמליאל קא מדהדר ואמר שאין ראוי לעשות כדבריו, לפי שיש נשים עצלניות ומחמיצות אם שוהות כל כך ושי תנור שאינו חם מהר ויש עצים שאין נבערים מהר, אלא כדברי חכמים ראוי לעשות לעסוק תמיד בבצק, שכל זמן שעוסקין בבצק אינו בא לידי חימוץ. וכן הלכה: זה הכלל תפח. הבצק

יהושע, לא זה הוא חמץ שמוזהרים עליו בכל יראה ובכל ימצא, אלא מפרשתה ומניחתה עד הערב, ואם החמיצה, החמיצה: ד רבן גמליאל אומר, שלש נשים לשות כאחת ואופות בתנור אחד, זו אחר זו. וחכמים אומרים, שלש נשים עוסקות בבצק, אחת לשה ואחת עורכת ואחת אופה. רבי עקיבא אומר, לא כל הנשים ולא כל העצים ולא כל התנורים שוין. זה הכלל, תפח, תלטוש בצונן: ה שאור, ישרף, והאכלו פטור. סדוק, ישרף, והאכלו חיב כרת. אינהו שאור, כקרני חגבים. סדוק, שנתערבו סדקיו זה בזה, דברי

other: These are the words of Rabbi Yehudah. But the Sages say: [Both are completed *chametz* and] one who eats one or the other, is liable to *karet*. And what is *sai'ur* [upon which one is not liable to *karet*]? When the surface becomes pale, like [the face of] a [frightened] man whose hair is standing [on end]. (6) If the fourteenth [of Nissan] falls on Shabbat, everything [both consecrated and non-consecrated *chametz* which cannot be eaten prior to the time of removal] must be removed [i.e., destroyed on Friday] before Shabbat: these are the words of Rabbi Meir.

But the Sages say: [Since *chametz* may be fed to one's animals and may be distributed to others, it may be removed] at its [usual] time [and the rest is destroyed in ways which are permissible on Shabbat]; Rabbi Elazar bar Zadok says: *Terumah* [which may not be distributed to the general populace must be removed] before Shabbat, but *chullin*, at its [usual] time [in contrast to consecrated produce, it can readily be consumed by many so there is no fear that some remain beyond the forbidden time; the *halachah* follows this view]. (7) If one is going [on the fourteenth of Nissan] to slaughter his Pesach sacrifice, or to circumcise his son, or to dine at a betrothal feast at the house of his father-in-law, and reminds himself that he has *chametz* at home and he is able to go back, remove [it], and [then] return to his *mitzvah*, then he must return and remove [it]; but if not, he nullifies it in his heart [and this suffices his Biblical obligation concerning the removal of *chametz*]. [If he is on his way] to save [people being pursued] from heathens or from a river or from bandits or from a fire or from a collapse [of a building, even if there is enough time to return], he annuls it in his heart [and does not return]. But if to appoint a resting station [to establish a physical presence which will allow him a Shabbat boundary of two thousand cubits from that point] for a voluntary [secular] purpose, he must return immediately [and may not rely on nullification]. (8) Similarly, if one

רבנו עובדיה מברטנורא

שבידה שרואה שרוצה לתפוח: **תלטוש**. ידה במים צונגין ותקטפנה ותצטנן: **ה שיאור**. שלא החמיץ כל צרכו: **וסידוקן**. דרך הבצק בשמחמיץ נעשה סדקים סדקים: **בקרני חגבים**. סדק לכאן וסדק לכאן: **זה וזה האוכלו חייב כרת**. דקרני חגבים נמי הוא סדוק. ואיזהו שיאור שפטור, זה שאין בו שום סידוק אבל הכסיפו פניו כאדם שעמדו שערותיו מתוך פחד [שפניו מכסיפין]. והלכה כחכמים: **ו מבערים את הכל**. בין חולין בין תרומה. חוץ מכדי אכילתו לשבת: **תרומה מלפני השבת**. שאין יכול להאבילה לא לזרים ולא לבהמה ולהשהותה אי אפשר. אבל חולין אין צריך לבער אלא בזמנו שיכול למצוא להם אוכלים הרבה. והלכה כר' אליעזר ברבי צדוק: **ז ההולך**. בארבעה עשר קאי: **אם יכול**. שיש שהות ביום: **להציל מן הגייס**. את ישראל הנרדפים: **יבטל בלבו**. ולא יחזור ואפילו יש שהות, דמדאורייתא בביטול בעלמא סגי: **ולשבות שביתת הרשות**. שהיה הולך להחשיך על התחום ולקנות שבייתה להלך משם והלאה אלפים אמה לדבר הרשות, יחזור מיד. אבל לקנות שבייתה מצוה כגון שצריך לילך למחר לבית האבל או לבית

רבי יהודה. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, זֶה וְזֶה הָאוֹכֵלוֹ חַיֵּב כָּרֵת. וְאִיזְהוּ שִׂאוֹר, כָּל שֶׁהִכְסִיפוּ פָּנָיו כְּאָדָם שֶׁעָמְדוּ שְׁעָרוֹתָיו: וְ אַרְבָּעָה עָשָׂר שָׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת, מִבְּעָרִים אֶת הַכֹּל מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, בְּזִמְנָן. רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר צְדוּק אֹמֵר, תְּרוּמָה מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת וְחֹלִין בְּזִמְנָן: ז הַהוֹלֵךְ לְשַׁחוֹט אֶת פְּסָחוֹ, וְלִמּוֹל אֶת בְּנוֹ, וְלֵאכּוֹל סְעוּדַת אֲרוּסִין בְּבֵית חָמִיו וְנִזְכָּר שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֻמֵץ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, אִם יִכּוֹל לְחֹזֵר וּלְבַעַר וְלְחֹזֵר לְמִצְוֹתוֹ, יִחְזוֹר וַיִּבְעַר. וְאִם לֹא, מִבִּטְלוֹ בְּלִבּוֹ. לְהִצִּיל מִן הַנְּכָרִים, וּמִן הַנְּהָר, וּמִן הַלְּסָטִים, וּמִן הַדְּלָקָה, וּמִן הַמַּפְלֵת, יִבְטֵל בְּלִבּוֹ. וְלִשְׁבוֹת שְׁבִיתַת הָרְשׁוּת, יִחְזוֹר מִיָּד: ח וְכֵן מִי שֶׁיֵּצֵא

left Jerusalem and realized that he had sacrificial flesh with him [which becomes invalid upon leaving the boundaries of Jerusalem], and he has passed Tzofim [he need not return to Jerusalem, rather], he burns it where he is; but if not, he returns and burns it before the Temple [and may do so] with the

wood of the [Altar] pile. And for what [quantity of *chametz* or sacrificial flesh] must they return? Rabbi Meir says: Regarding both, [the amount is the quantity which is large enough to defile, i.e.,] as an egg [however, less than this amount of *chametz* is nullified, less than this amount of flesh is burnt where he is]; Rabbi Yehudah says: Regarding both, [the amount is the quantity required to transgress the prohibition of eating *chametz* on Pesach or offering invalid sacrificial flesh upon the Altar, i.e.,] as an olive; but the Sages say: Sacrificial flesh, [is more stringent and the amount is] as much as an olive; while *chametz*, [since Biblically, one may nullify it, we are more lenient and the amount is] as much as an egg.

רבנו עובדיה מברטנורא

המשתה, היינו כהולך לשחוט את פסחו: **ח שיש בידו בשר קודש**. שנפסל ביוצא. שחומת ירושלים היא מחיצה לקדשים [קלים]: **אם עבר צופים**. שם מקום שמשם רואים בית המקדש: **שורפו במקומו**. ולא הטריחוהו לחזור: **ואם לאו חוזר ושורפו**. דכתיב (ויקרא ו) בקודש לא תאכל באש תשרף, במקום אכילתו שריפתו: **זה וזה**. חמץ דאמרינן לעיל ונזכר שיש לו חמץ בתוך ביתו וכו', ובשר קודש שעמו: **כביצה**. אבל בפחות, חמץ מבטלו בלבו, ובשר קודש שורפו במקומו, וסבר רבי מאיר חזרתו כטומאתו, מזה טומאת אוכלין כביצה שאין אוכלין בכביצה שאין אוכל מטמא בפחות מכביצה, כך אינו חוזר על פחות מכביצה: **ר' יהודה אומר זה וזה בזוית**. סבר חזרתו כאיסורו, מזה איסורו בזוית, שעל כוית חמץ או בשר קודש חייב, כך על כוית חזור: **בשר קודש**. משום חומרא דקדשים חוזר אף על כוית, חמץ דחולין אינו חוזר אלא על כביצה. והלכה כחכמים:

Gemara Pesachim, 49a

גמרא פסחים דף מ"ט.

[The Mishnah states:] "To dine at a betrothal feast." It was taught Rabbi Shimon says: A scholar should not derive any benefit from any feast which is not connected to a religious deed. What, for example? Rabbi Yochanan said: [For example the betrothal feast of] the daughter of a priest to a priest [since she should marry a priest to continue the priestly status of her children], and the daughter of a scholar to an ignoramus; for Rabbi Yochanan said: If the daughter of a priest marries an Israelite, their marriage does not fare well. In what manner? Either she will become widowed or divorced or she will not have children. In a *Baraita* it was taught: He will either bury her or she will bury him, or she will reduce him to poverty. But this is not so! For Rabbi

לְאָכּוֹל סְעוּדַת אִירוּסִין. תְּנִיא רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר כָּל סְעוּדָה שְׂאִינָה שֶׁל מִצְוָה אֵין תְּלִמִיד חָכֵם רִשְׁאֵי לְיִהְיֹת מִמֶּנָּה. כְּגוֹן מֵאֵי אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן כְּגוֹן בֵּית כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל וּבֵית תְּלִמִיד חָכֵם לְעַם הָאָרֶץ. דָּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֵּית כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל אֵין זְיוּגָן עוֹלָה יָפָה מֵאֵי הִיא אָמַר רַב חֲסֵדָא אוֹ אֲלֻמְנָה אוֹ גְרוּשָׁה אוֹ זְרַע אֵין לָהּ. בְּמִתְנִיתָא תְּנָא קוֹבְרָה אוֹ קוֹבְרָתָא אוֹ מְבִיאָתָא לְיַדִּי עֲגִיזָתָא. אֵינִי וְהָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן הַרוּצָה שְׂתִיעֶשֶׂר

Yochanan said: If one wants to become wealthy, let him cleave to the seed of Aharon, since certainly Torah and the priesthood will enrich them? This is not a contradiction; one refers to a scholar [who married the daughter of a priest, bringing honor thus becoming enriched] the other, to an ignoramus. Rabbi Yehoshua married the daughter of a priest and became ill. He remarked: Aharon is not pleased that I should cleave to his seed and that he should have a son-in-law like myself. Rabbi Idi bar Avin married the daughter of a priest and there descended from him two ordained scholars. [One was] Rabbi Sheshet, the son of Rabbi Idi and [the other was] Rabbi Yehoshua, the son of Rabbi Idi. Rabbi Papa said: Had I not married the daughter of a priest, I would not have become wealthy. Rabbi Kahana said: Had I not married the daughter of a priest, I would not have been exiled. They said to him: But did you not go into exile to a place of Torah? [Yes, he answered,] But I was not exiled as others generally are [since I was forced into exile]. Rabbi Yitzchak said: Whoever partakes of a

secular feast, eventually goes into exile, for it is said: "And eat the fattened lambs of the flock and calves in the midst of the stall;" (Amos 6:4) and it is written: "Therefore, now shall they be exiled at the head of they who go into exile." (ibid. verse 7) Our Rabbis learned: Every scholar who feasts much in every place, eventually destroys his home, widows his wife, orphans his young, forgets his learning and becomes involved in many quarrels. His words are not heeded and he desecrates the Name of Heaven, the name of his teacher and the name of his father. He causes an evil reputation for himself, his children and the children of his children, until the end of all generations. In what way [does he cause an evil name for himself, his children, etc.]? Abaye said: He is called the son of one who heats ovens. Rava said: The son of a tavern dancer. Rabbi Papa said: The son of one who licks plates. Rabbi Shemayah said: The son of a roller of garments who lies on them [i.e., one, who in a drunken stupor, rolls his garment up as a pillow, sleeping upon it in the streets]. Our Rabbis learned: Let one sell all he has and marry the daughter of a scholar, for if he dies, or goes into exile, he is, nevertheless, assured that his children will be scholars. But, he should not marry the daughter of an ignoramus, for if he dies or goes into exile, his children will grow up to be unlearned people. Our Rabbis learned: Let one sell all he has and marry the daughter of a scholar and

ידבק בזרעו של אהרן כל שכן שתורה וכהונה מעשרתן. לא קשיא הא בתלמיד חכם הא בעם הארץ. רבי יהושע נסיב פהנתא חלש אמר לא ניחא ליה לאהרן דאדבק בזרעיה דהוי ליה חתנא כי אנא. רב אידי בר אבין נסיב פהנתא נפקו מיניה תרי בני סמיכי רב ששת בריה דרב אידי ורב יהושע בריה דרב אידי. אמר רב פפא אי לא נסיבנא פהנתא לא איצטריתי. אמר רב פהנא אי לא נסיבנא פהנתא לא גלאי. אמרו ליה והא למקום תורה גלית לא גלאי פדגלו אינשי. אמר רבי יצחק כל הנהנה מסעודת הרשות לסוף גולה שנאמר (עמוס ו') ואוכלים כרים מצאן ועגלים מתוך מרבק. וכתוב (שם) לכן עתה יגלו בראש גולים. תנו רבנן כל תלמיד חכם המרבה סעודתו בכל מקום. סוף מחריב את ביתו. ומאלמן את אשתו ומייתם את גזוליו ותלמודו משתכח ממנו. ומחלוקות רבות באות עליו. ודבריו אינם נשמעים. ומחלל שם שמים ושם רבו ושם אביו. וגורם שם רע לו ולבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות. מאי היא אמר אבבי קרו ליה בר מחים תנורי. רבא אמר בר מרקיד בי כובי. רב פפא אמר בר מלחיד פינכי. רב שמעיה אמר בר מך רבע. תנו רבנן לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו וישא בת תלמיד חכם שאם מת או גולה מובטח לו שבניו תלמידי חכמים. ואל ישא בת עם הארץ שאם מת או גולה בניו עמי הארץ. תנו רבנן לעולם ימכור אדם

marry his daughter to a scholar. This is comparable to [grafting] the grapes of one vine with the grapes of another vine which is a pleasant and suitable thing.

כָּל מֵה שֵׁשׁ לוֹ וַיֵּשֶׂא בַת תַּלְמִיד חָכֵם. וַיֵּשֶׂא בָתוֹ לַתַּלְמִיד חָכֵם. מִשָּׁל לְעַנְבֵי הַגֶּפֶן בְּעַנְבֵי הַגֶּפֶן דָּבָר נָאֵה וּמִתְקַבֵּל:

זוהר שלח דף קס"א ע"א

ועתה יגדל נא כח יי. רבי אחא ורבי יוסי אמרי זכאין אינון ישראל מעמין עובדי עבודה זרה דעלמא. דקדשא בריד הוא אתרעי בהו ואתבני בהו ואתפאר בהו דהא עלמא לא אברי אלא בניניהון דישראל דישתדלון באורייתא בגין דחד בחד אתקשרן וישראל לתתא בהאי עלמא אינון קיומא דיליה וקיומא דכל שאר עמין אימתי בזמן דעבדי רעותא דמאריהון. תא חזי כד ברא קדשא בריד הוא בר נש בעלמא אתקין ליה בגוונא עלאה (ינקרא) ויהב ליה חיליה ותוקפיה באמצעייתא דגופא דתמן שריא לבא דהוא תוקפא (ומזונא) דכל גופא ומתמן אתון כל גופא (וכל אינון שייפי דגופא מתמן אתונן). והא לבא אחיד (דקס"א ע"ב) ואתקף באתר עלאה דלעילא דאיהו מוחא דרישא דשארי לעילא (ואחיד ביה) ודא אתקשר ברא ובגוונא דדא אתקין קדשא בריד הוא עלמא ועבד חד גופא ואתקין שייפי דגופא סתרגיה דלכא ולכא שארי באמצעייתא דכל גופא וכל אנון שייפין אתונן מההוא לכא דהוא תוקפא דכלא וכלא ביה תליין וההוא לכא אתקשר ואתאחד במוחא עלאה דשריא לעילא תא חזי כד ברא קדשא בריד הוא עלמא אשרי (ס"א אסדר) לימא דאוקיינוס דאסחר כל ישובא דעלמא וישובא דכל שבועין אומין כלא אסחר לירושלם. וירושלם באמצעייתא דכל ישובא שריא והיא אסחר להר הבית והר הבית אסחר לעזרות דישראל ואינון עזרות סחרן ללשבת הגזית דתמן סנהדרי גדולה יתבין ותניין לית ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלחודדיהו ולשבת הגזית אסחר למזבח והמזבח אסחר לבית האולם והאולם להיכל וההיכל לבית קדש הקדשים דתמן שכינה שריא וכפורת וכרובים וארון והכא הוא לבא דכל ארעא ועלמא ומחכא אתונן כל אינון אתרי דישובא דאינון שייפי דגופא. ולכא דא אתון ממוחא דרישא ואתאחיד דא ברא דדא הוא דכתיב (שמות ט"ו) מכון לשבתך פעלת יי:

Yosef le-Chok

Ethical Teaching:

Rabbeinu Yonah Sharei Teshuvah 9d

When the days of old age approach and the days of gray hair arrive, when a person's strength ceases and his evil inclination diminishes and is bent over, he should also remember that his end is near, contemplate future, and return to God, Who will have mercy upon him. But he that does not repent

[even when his inclination is diminished] in his old age, his punishment is doubled, and ill-will is increased against him. As the Sages, of blessed memory, said: There are three whom the Holy One, Blessed is He, hates: a proud poor man, a rich man who denies [his wealth], and

יוסף לחוק

מוסר

משערי תשובה לר"י דף ט' ע"ד

כאשר יבאו ימי הזקנה והגיעו ימי השיבה ויכלה כחו וימעט וישח יצרו. גם יזכור קצו כי קרוב הוא יגבין לאחריתו וישוב אל ה' וירחמיהו ואשר אינו חוזר בתשובה בבא ימי הזקנה יכפל עונשו ורבה משטמה עליו. כמו שאמרו זכרונם לברכה שלשה הקדוש ברוך הוא שונאן דל גאה. ועשיר מכהש. וזקן מנאף.

an adulterous old man. And it says: "Strangers ate his strength, but he did not know; old age, too, was cast upon him, but he did not know." (Hosea 7:9) It is puzzling and surprising that a person stands in the middle of his life notes that the days are going by, and that the building is beginning to crumble; and his natural ambience is lessening, and a dry appearance takes hold of him, like the idea expressed by the verse: "My days are like a lengthening shadow and I am becoming withered like grass," (Psalms 102:12) and his eyesight and his mind are becoming blurred, yet he does not see that he is traveling to that place, the place where he will spend eternity, traveling onward day and night. There are many people who withhold the light of repentance from themselves because they consider themselves innocent and pure. They do not bother themselves with correcting their deeds because they imagine themselves to be corrected already while, in

fact, they are very much sinners against God. Is it not written: "For there is no man on earth so righteous that he does [only] good and does not sin?" (Ecclesiastes 7:20) Those people, because they scorn words of [reproof about] sin, do not pay attention to, nor understand what is sin. Or, [such people that] if their sin becomes known to them, it becomes forgotten from their hearts. They are like a sick person who cannot feel his illness and does not think about being cured. His illness will continually worsen until he is past healing. Sometimes this is caused by their lack of understanding. For they do not come to seek God and do not desire to know His ways; for this reason, they do not seek out Sages or their students. This is like the idea expressed by the verse, "A scorner does not like to be rebuked nor will he go to the wise."

(Proverbs 15:12)

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 9

(1) The order of public prayer is as follows: In the morning, all the people sit and the prayer leader goes before the Ark, standing in

וְנֹאמֶר (הושע ז) אֶכְלוּ זָרִים כְּחוֹ וְהוּא לֹא יָדַע. גַּם שִׁיבָה זָרָקָה וְהוּא לֹא יָדַע. וּמִן הַתִּימָה וְהַפְּלִיאָה כִּי יַעֲמוֹד הָאָדָם בַּחֲצֵי יָמָיו וְרוֹאֶה כִּי הַיָּמִים הוֹלְכִים וְדָלִים וְיַחַל הַרְיֹטוֹת הַבְּנִיָּן. וְיַחֲסֵר הַמְּזוּג בְּטַבְּעוֹ. וְתִרְאֶה בּוֹ הַיְבֻשׁוֹת כְּעֵנָן שֶׁנֹּאמֶר (תהלים קג) יָמִי כְּצֶל נְטוּי וְאֲנִי כְּעֵשֶׂב אִיבֹשׁ. אִיךָ טַח מִרְאוֹת עֵינָיו. מִהֲשֹׁכֵל לְבָבוֹ. וְלֹא יִרְאֶה כִּי נוֹסֵעַ הוּא אֶל הַמְּקוֹם מְקוֹם בֵּית עוֹלָמוֹ הַלּוֹךְ וְנוֹסֵעַ יוֹמָם וְלַיְלָה. וַיֵּשׁ אֲנָשִׁים רַבִּים יִמְנַע מֵהֵם אֹר הַתְּשׁוּבָה. כִּי הֵם וְכֹאֲוִים וְטְהוֹרִים בְּעֵינֵיהֶם. וְלֹא יִתְעַשְׂתוּ עַל תְּקוּן מַעֲשֵׂיהֶם. כִּי יִדְמוּ שֶׁהֵם מְתוֹקְנִים וְהֵם חֲטָאִים לְשֵׁם מֵאֹד הֵלֵא כְּתוּב (קהלת ז) כִּי אָדָם אֵין צְדִיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחַטָּא. וְהָאֲנָשִׁים הָהֵם מֵאֲשֶׁר הֵם בְּזִים לְדַבְרֵי עֲוֹנוֹת וְלֹא יִרְגִישׁוּ וְלֹא יִבְיִנוּ לְמוֹ. אוֹ הוֹדַע אֲלֵיהֶם חֲטָאתָם וְנִשְׁכַּח מִלְּבָב אַחֲרֵי כֵן. וְהֵנָּם כְּמוֹ הַחֹלֶה שֶׁאֵינוֹ מְרַגֵּשׁ בְּחֹלָיו וְלֹא יִחְשׁוֹב עַל הַרְפוּאָה. וְיִכְבַּד חֲלָיו תְּמִיד עַד אֲשֶׁר לֹא יוֹכֵל לְהִרְפֹּא וּפְעֻמִּים תִּהְיֶה נֹסֶפֶה לְזוֹאת מְקוֹצֵר בֵּינֵתָם כִּי לֹא יָבֹאוּ לְדְרוֹשׁ אֱלֹהִים וְדַעַת דְּרָכָיו לֹא יִחְפְּצוּן. עַל כֵּן לֹא יִשְׁקוֹד עַל דְּלֹתוֹת חֲכָמִים וְתִלְמִידֵיהֶם כְּעֵנָן שֶׁנֹּאמֶר (משלי טו) לֹא יֵאָהֵב לֶךְ הוֹכֵחַ לוֹ אֶל חֲכָמִים לֹא יִלְךְ:

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק ט

א סדר תפלות הצבור כך הוא. בשחר כל העם יושבים ושלוח צבור יורד לפני התיבה ועומד

the midst of the people. He begins and recites Kaddish, while all the people answer; [אמן] Amen, may His great Name be blessed forever and ever; with all their might. And they answer amen at the end of the Kaddish. Then he says; [ברכו] Bless God, who is blessed and they answer; Blessed is God, who is blessed, for all eternity. He begins the public recitation of the Shema out loud and they answer amen after each blessing. Whoever knows how to say the blessings and the Shema with him should say them, until he says the blessing; [גאל ישראל] Who redeemed Israel. (2) Then all immediately rise to recite the silent

Shemoneh Esreh prayer. Whoever does not know how to recite stands silently, waiting until the prayer leader finishes his silent prayer with everyone else. When each person concludes his prayer with the congregation, he takes three steps back and remains standing in that place to which those steps brought him.

SHELACH FOR TUESDAY

TORAH

שְׁלַח לַיּוֹם שְׁלִישִׁי

תורה

יכוין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה דשם ב"ן להשאר בו הארה מתוספת הנפש משבת שעברה

יא לְשִׁבְטָא דְיוֹסֵף לְשִׁבְטָא
דְּמִנְשֶׁה גְּדִי בֵּר סוּסִי:
יב לְשִׁבְטָא דְדָן עֲמִיאל בֵּר
גְּמַלִּי: יג לְשִׁבְטָא דְאַשֶׁר סְתוּר
בֵּר מִיכָאֵל: יד לְשִׁבְטָא
דְנַחְבִּי נַחְבִּי בֵּר וּפְסִי:
טו לְשִׁבְטָא דְגָד גְּאוּאֵל בֵּר
מַכִּי:

יא לְמִטָּה יוֹסֵף לְמִטָּה מְנַשֶּׁה גְּדִי בֵּן־סוּסִי:
יב לְמִטָּה דָן עֲמִיאל בֵּן־גְּמַלִּי: יג לְמִטָּה
אֲשֶׁר סְתוּר בֵּן־מִיכָאֵל: יד לְמִטָּה נַפְתָּלִי
נַחְבִּי בֵּן־וּפְסִי: טו לְמִטָּה גָד גְּאוּאֵל בֵּן־
מַכִּי:

(11) For the tribe of Yosef, the tribe of Manasheh, Gaddi, the son of Susi. (12) For the tribe of Dan, Amieil, the son of Gemalli. (13) For the tribe of Asher, Setur, the son of Mikhaeil. (14) For the tribe of Naphtali, Nachbi, the son of Vophsi. (15) For the tribe of Gad, Geueil the son of Makhi.

PROPHETS Joshua 2

נביאים יהושע פרק ב

יא וְנִשְׁמַעַ וַיִּמָּס לְבַבְנוּ וְלֹא־קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ יא ושמענא ואתמסי לבנא ולא

(11) And when we heard, our hearts melted; no spirit remained in any man